

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

21. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 10, 42.

Jene je nusne.

Ja šo něhdy študowazeho woprašach — tak něchtó powjeda — šchto by šebi najbóle pschał. „Nicžo njepotrjebam hačž knihi, strowosč a měrnj čas“, mi wón wotmolwi, „wschitko druhe mje njestara.“ — Ja šo štupeho ša jeho žadanjom prašach, a wón šawola: „Pjenjesy! Pjenjesy! Pjenjesy!“ — Šlódneho prošerja šo prašach, a tón se šlabym hłóšom wotmolwi: „Šhlěb! Šhlěb! Šhlěb! — Wopikža šo prašach, a tón požadašče šylneho picža. — Ja šo woprašchowach ludži kolo wokolo, a jich wotmolwjenje bě kaž šměšć a wołańža, š kotrejež móžach jenotliwe šłowa „bohatsstwo, šbože, šabawjenje“ dorosymičž. — Ma to džěch še šhudemu muzej, kiž bě jako šprawnj šchesczijan wopofašany. Jeho wotmolwjenje bě: „Wschitke moje pschecža šo měrja na Šhryštuša a šu w nim dopjelnjene; ja šebi žadam, šo bych w Šhryštušu namašany byl, šo bych na Šhryštuša podobny byl a šo bych pschi Šhryštušu byl.“

Š tuteho powjedańcžla prawje widžimy, šo, kaž wschelake šu čłowjekow nakhilenja a šchłódne pokhilenja, tak wschelake šu tež jich měńjenja wo tym, čehož je jim trjeba. A bje wschěmi hłóšami jenož jedyn jenicžki, tón pošledni, kiž ł naschey wutrobje rěčzi kaž wothłóš Šnjesewego napominanja: Jene je nusne! Haj, tamny šchesczijan bě šapschimnył, šchtož našč Šbóžnik š tym měni a chze. Dyrbjal-li prajicž, šchto to je, tole jene, łěpje drje to njemohł wurjež hačž

še šłowami tamneho wěrjazeho abo še šłowami šhěrłuscherja: „Tón, tón (Jesuf) je to jene, tón nusnišchi džěl, pschi Jesufu kóždy je pschezo jón měl“ a šašo: „To jene je nusne, to Jesuf je šam.“

Martha w Bethaniji bě šebi łahodne powucenje ša šlužika, jako šo na šwoju nutrnu šotru Marju, Šnjesewej rěčzi pošłuchazu, wobčežowasche, kaž by ta š njerosomom jej šamej dała šlužicž. Ale wulku njeprawdu bychmy jej čžinili, chžyli ju tehodla jako džěčžo njeměrneho a njepokojneho šwěta wobhladačž. Šswěta wašchnje drje je, šabymšchi na to jene, šchtož nusne je, šebi wjele próžy, štarosčze a šchidny nacžinicž wěnzow dla, kiž bóršy šwjadnu, šłodžišnow dla, kiž šhlěb nejšku a njenašhčezja, pšchibohow dla, kiž šu šami morwi a šwojich šlužobnikow do šwojeje šmjercze šobu šacžahnu, š krotka šachodnych a hřěšnych wězow dla, pschabej runnych, w kotrymž tu dušcha bješ trošchta šhodži. Łajka pał Martha njeběšche. Budžišche hewał ščženit Łukasch runje wo njej, jako šnano štaršchey šotšje pišał: „Martha wsa jeho horje do šwojeho domu?“ A wscho jejne běhanje a próžowanje džěšche džě na to, šo by temu Šnjesej, niz šebi ani hewał žanemu čłowjkej, ale jenicžžy šwojemu drohemu Šnjesej šlužika. Wty namašamy, šo je móžno Jesufej š lubosčžu šlužicž a wschał hišchče pošnje njepošnacž to jene, šchtož nusne je. Łola to něčł wostajmy a dajmy šebi šnano wo tym džěńša w Božim domje předomacž.

Jene je nusne, Šnješ praji. Wón njepraji: Jene ja rjane abo dobre abo šhwalobne. Ło by šo wscheye wěžy hišchče šnješło š myšlu ludži, a to niz njedušchnych, ale

hódnych a derje smyblenych. „Najprjedy nusne wězy, kaž džělanje role, wobstaranje žiwnošće, wothladanje stotu — a potom haſle, budže-li ſhwile doſć, wſchědna domjaza nutrnoſć a njeđžeſka Boža ſlužba! Najprjedy nusne wězy kaž wufnjenje ſ wědomoſtnych knihow, ſwucžowanje we wuſtojnoſćach, pſchihotowanje na nadawki ſemſkeho powołanja — a potom haſle ſchpruchi, ſhěrluſche a modleſke! Najprjedy nusne wězy, kaž wótzny kraj a jeho ſylnoſć w brónjach, dobre ſakonje, porjad a prawy ſud, wotſtronjenje hrožaznych nuſow naſcheho čaſa a luda — potom haſle žyrtej a ewangeliſke wuſnacze a miſionſtvo mjeſ pohanami! Mjeſda ſo to roſomna rěč, wulkemu džělej luda ſ wutrobny wurěčany nahlad byč? Ale rót wěčnjeje wěrnoſće je poſtajił ſa prawy porjad: „Najprjedy Bože kraleſtvo a jeho prawdoſć a potom wſcho druhe“ a je wobtwjerdžił, ſo niž wjele, ale jene je nuſne.

Rſchecziſtano, ty ničo njeſhubiſch, jeno ſo to jene njeſhubiſch. Eſamo na ſebi ſnano wjele ſhubiſch, ſchtož we woczomaj ludži njeſchto płaczi. Na čimž wutroba wiſy, pſchecacž a woſtajič, ſchtožkuliž čje pohórſcha, wutorhnyčž a wot ſebje čžiſnyčž, ſam ſo ſaprěčž a ſwój kſchiz na ſo wſacž, haj, ſamo ſwoje žiwjenje, by-li to Boža wola byla, hiđžicž a ſhubicž, k temu wſchemu dyrbiſch Jeſuſoweho mjena dla hotowy byč. Wjazy hač juntrócž ſu tajke čaſny byle, hđžež je wěrne kſchecziſtano mělo tajke woporny pſchinjeſč. Ale kať potom, hđyž temu, kiž ma to jene, wſchitko druhe ničo, haj ničo wjazy njeplaczi! Zapochtoł Pawoł ſwojim Filippiſkim piſche: Kajliž mi dobytk ſ teho beſche, to ſyni ja Khrjſtuſa dla ſa ſchodu džeržal; pſchetož wopradowže ja mam wſchitko ſa ſchodu pſchecziwo temu jara wulkemu poſnacžu Khrjſtuſa Jeſuſa, mojeho Knjeſa. Wty ſe ſpodžiwanjom horje pohladujemy k jeho wyſokemu ſtejniſchcžu, na kotrymž ſtejo hluboſo pod ſwojimaj nohomaj wohladuje, ſchtož ma hewať mjeno na ſwěcže a mjeſche prjedy mjeno tež ſa njeho. Ale pſchecziſchcž ſo k temu ſamemu ſtejniſchcžu — a budžeſch ſmybleny jako wón bē. Schto pomha čzeſč pſchec ſwětom, hđyž ſhwalby pola Boha nimaſch, ſchto ſtrowoſčž čžela, hđyž je duſcha na ſmjercž khora? Kajli wužił pſchinjeſku čzaſne kubla, hđyž wěcne wupadnu, a móže derjehicže pſchi krotkim ſemſkim žiwjenju ſamkujene njebjeſa junu ſarunacž? D wěr to, ničo njeſhubiſch, jeno ſo to jene njeſhubiſch.

Nawopak wſchitko dobudžeſch, dobudžeſch-li to jene. Wſchitko, ſchtož móže žaneho tu a tam ſbožneho čžinicž, wſchitko, ſchtož k Božej čzeſči a k naſchemu wopradowžitemu ſbožu ſlužba! Spěwaj ſebi horkach hižo naſpomnjeny ſhěrluſch, kiž ſo ſapocziſje: Jene nuſne je. Skoro pſches kóždu ſchtucžu teho ſameho dže radoſtne wyſtanje, ſo wſchitko, haj wſchitko ſ tym jnym ja mam: wſchitku mudroſč we połnoſći, najwſchſchu prawdoſč, pomoz k wuſwjećenju žiwjenja, wobſtajnu ſwobodu a doſonjane wumoženje, ſamu wjebełoſč a ſame ſbože. Schto ſu čži, kiž džakowni a ſ dowěrjenjom ſo wuſnawaju, ſo ženje žaneje nuſy njeſbu měli ani njeſmēja, ſchto čži, kiž najſwěrnicho ſwoje džělo čžinja a ſwoje pſchiſluſchnoſče dopjelnjeja, kiž Bože dla ſu poddani kralej a wſchrej wyſchnoſći a najczopliſcho w luboſći k bratram ſo horja, ſchto ſu najſwěrnichi ſwójbni a pſchiwuſni, najſprawniſchi pſcheczeljo a ſuſodži, najlěpſchi wótcziſny a knježa, najpilniſchi ſlužobni a čželadni atd.? To ſu čži, na kotrychž wutrobje ſo žiwa, plódna móž je ſčžiniło to ſłowo: Jene je nuſne! Mjeſda ſo čži tajke dobyče kraſne?

Duž je moje požadanje jeno, Jeſu! po tebi;
Ach budž moje ſradowanje, woſtań ty mój wobſtajnje!
Hamjeń.

Zapochtołske wabjenje k wojowanju.

(Eſej. 6, 10—17.)

ſłób (231): Jed'n twjerdy hród je naſch Bóh ſam —.

Do wojowanja wola naſ
Knjes ſwojich wumoženyč,
Eſo kruty wopokaže čzaſ
Do wójny wuſwolenyč;
Hlej, kajke bėdženje
Eſo ſahorilo je:
Tam ſtary njeſcheczel,
Tu naſch Immanuel,
— Staj wuczahnyłoj k bitwje!

Móž njeſcheczelſka ſylna je,
Se ſłóſcžu wobronjena;
Ach, nadpady ſu čžertowſke,
Deſč krobła, njelemjena!
Eſu mozy čžemnoſče,
Sič byla ſtraſchna je,
Eſo ſłobi ſurowje
A ſahubicž naſ čže,
— Kať dobyčž móžno budže?! —

Brón Božu woblekajmy ſo,
Eſo w Knjeſu poſhlnjeimy;
Eſo ſbože nam je doſtało,
Duž twjerdže ſ Knjeſom ſtejmj!
Eſej ledžby ſ wěrnoſcžu
Wty wopakajmy tu,
A kabat prawdoſče
Budž naſche pſchitryče,
Kiž wobdawa naſ wſchudže.

A ſchłornje njech ſo wobujmy,
Hđyž do bėdženja džemy;
Pať nade wſchitko ſapſchimamy
Schlit wěry, dokelž čžemy
Wſchě ſchipy žehliwe
Nam ſhaſhecž ſtraſchniwe;
S nim kryčž ſo móžemy,
Hđyž kručže ſtejmj,
— Ety njeſcheczel njech čžeka!

Tež klobuť ſboža na głowu
Eſej njebojaſni ſtajmy
A ſ mjeczom Duča prawizu
Eſej wobróimj a prajmy:
Tu je Immanuel,
Naſch ryczeť, — wón, naſch džěl,
Kiž móžnje kryje naſ
A domjedže na kwaſ
Tam ſbožny jehnjecžowy! —

U.

Co je tón Knjes čžinił.

Stary pobožny bliđat Br. w Barmenje beſche ſa jedyn čzaſ ſwojeho žiwjenja je ſlepoſcžu domachpytany, tať ſo njemóžeſche ſwojeho džěla a ſwojeho doma wjazy ſaſtaracž. Wón ſo pola

wjazornych lékařow napraschowaše, tež pola najwustojnišich wocžilěkarjow; ale žádn pombacž njemóžesche. Na sbože njeběšche pak jeho snutstowne wěrywošo sacžěmnjene, ale spóšna drobnje a jasnje knjesowu ruku. Duž móžesche džě jenu nóz na swojim lěhwje šo tak prawje po džěščowym wašchnju a doměrnje k njemu modlicž. „Lubhy knježe! Za derje wěm, šo šy mi ty tole cžerpjenje póbšlal, a tež šo dyrbi mi k žohnowanju šlužicž. Ale ty móžesč mje tež šašo k njeho wuřwobodžicž, je-li šo twoja wola je. Šichetož hlej, wostanu-li nětko šlepy, dyrbju šwojich towaršchow precž póbšlacž a šwoje džělo puščecžicž. Šotom njemóžu wschať wjazy twojich področnych hořpodowacž, kotřiz šebi pola mje wuřwowanške měštno pytaju. Teho dla prošcu cže, daj mi tola šwětko mojeju wocžow šašo; — tebi wschať je to něščto šnadne.“ — A jako wón na druhe ranje wotzucž, o džiw! dha šo jemu rańšche šwětko do jeho wocžow šwěcžesche. Wón ša knihemi pšchimny, je wotewri, a hlej, wón móžesche cžitacž! Cžiti wón postaže, šo šwobleka, džěšche do džělarńje a pocža ryčhle džělacž. Šodžinu poščizšcho towaršchojo pšchińdžechu. „Ščtó dha je tam hižo pšchi džěle?“ šo hižo pšched burjemi praschachu, a wulžy šo džiwachu, šo šwojeho džěń přjedy hiščcže šlepeho miščtra k poľnym widženjom tam namatachu. A k wutrobny m džaknym řdychńjenjom wón jim to wukładowaše: „To je tón knjes cžiniť!“ —

Dobry džěl.

(Lut. 10, 42.)

Šój k Marju k řesufej, o duřcha,
Šso pořhń jemu k nohomaj;
Džěl dobry wuřwolicež šo šluscha,
Duž jeho řeczi pořluchaj;
Wón darwa manna njebjeske,
To ničtó wsacž cži njemóže.

Š nim řwěruj šo pšches žiwu wěru,
Budž jeho šwěrna njewjesta,
Dha k holka šwěta pšchińdžesč k měru,
Šo hižom tu mašč njebjeska;
Wón na wutrobje nořy cže,
D kajka řbóžnosč tebi řcže!

Mašč řesufka, o řčto čžesč wjazy?
Wón je tón džěl, kiž nuřny je.
Ščto pombaju cži řeńške řchazy,
Šdnyž bjes njeho šy na šwěcže?
Řřech, hela, řmjercž je twoja mřda,
Ščy žiwny tu bjes řesufka.

Še wón twój džěl, dha w šwětkle řhodžič,
Čži řcžěja řóže řbóžnosčcže;
Tež w horju jeno řlódkosč řlódžič,
Šdnyž řesuf, twój trořcht, k tobu džě;
A šy-li řhudy, we nuřy,
We řhryřtuřu šy bohatty.

Šaj, řesuf mój džěl wuřwolenty
Šacž do wěcžnosčcže wostanje;
We nim buch wulžy wobhnadženy:
Wótz jako džěcžo pšchija mje!
Duž řesufka ja njepuščcžu,
Šacž póbdu pšches řmjercž k žiwjenju.

K. A. Fiedlef.

Rajkiž wuřny, tajke žně.

Wužitne powjedańcžlo ša młodych a starých.

(Štónčenje.)

W našim wótzny m kraju hrowjesche hiščcže wójna a řmjertne řtrachi nař wobdawachu. Napoleon se šwojimi wojakami wobcžahowaše našch kraj a řapuščesche jón, wón bijesche wótre bitwy pola Budyščina, Woržyna a řamjeneje, pola Draždžan a řipřka. Pola řipřka bu Napoleon řbity w bitwe, kiž řti dny trajesche, a bu tak Napoleonowe druhe řylne wójřto řahubjene; nařche wójřta pak cžehničhu dobywařny k nim do řranzowřseje. Na 30. dnju měřza 1813 bě Napoleon w řParisu we wyřřokej radže prařil: „a by-li tež njepřčecžel pola řParisu řtejať, a niž krocžel kraja njewotedam.“ A 30. džěń měřza 1814 řtejachu našche wójřta pola řParisu, a Napoleon dyrbjesche řyly bramborřti kraj wotedacž a wopuščecžicž. Tak mějesche wójna tónž a našch kraj mějesche mēr.

Řuřki řhěžor, kiž bě nam pombal nad Napoleonom dobywacž, něť jatyč wojakow domoj puščcžesche. Tež našchemu řurjej bu prařene: něť móžesč šašo domoj hič, niččo cže wjazy njedžerži; daj Wóh sbože na pučž! — Ale řdnyž wón na te řčtyři řta mil pučža řpomni, wot řSibirije hacž domoj, a šo nima krocžta pjenješ, k temu rořtorhanu drařtu a dobžeržane cžrije, a šo nima žaneho pšhecžela na pučžu, a tež pučža njěřnaje, bu jemu řtyřkno wokoło wutrobny, a řapłakny a řłakasche hiščcže junu, a to šwoje pořlednje jěre řylly w řSibirije. řanywřchi k řemi dele na šwojimaj kolenomaj prošesche nutrńje Woha, šo čžyl šo tola nad nim řmilicž a jeho domoj pšchewodžecž. D tak derje jemu to cžinjesche, šo móžesche šwoju wutrobu pšched Wohom wuřřpacž, jemu šwoju nuřu wuřřoržicž a jeho wo pomoz prošcž. Wón řtany wot šwojeje modlitwy potrořčtowany a na dompučž wjeřele hotowy, a wjedžesche, šo je Wóh jemu řnadny a šo jeho domoj pšchijjedže.

Tak džěšche wón něť, šo kóždy nowy džěń Wohu porucžujo, domoj, a pšchińdže, nimale ša pol lěta, jako bě po wřchelakich pučžach, přěti a póbdu po krajach wokoło cžahal, napořledk do šwojeho wótzneho kraja. Řak pořłatowaše jeho wutroba, jako wón šašo šwoju macžerńu řecž řlyřšesche; řak řradowaše šo wón, jako šwoju wjeř nasřdala wuhłada; řak řhwataše wón, šo by do wřny pšchichol; řak řdajšche šo jemu wřčitko lubošne a řjane: niřdže řjeńšche žita njěřtejachu, hacž tudy, niřdže njeběčhu řeleńšche řufi, a niřdže řtacžti řak řjenje njepřewachu jako tudy: tudy bě wótzny kraj! Wón džěšche tónřamy pučž, kotřiz bě pšched řchecžimi lětami řchol, jako wot šwojeje pšchikahi domoj džěšche! Na to wón pomřřli a řłakasche; jeho wjeřele bu jara pomjeńřšene a řlódke řradowanje jeho wutrobny k hórřošcžu naměřchane! Dopomńjenje na to a wřcho, řčtož bě jeho njepřawa pšchikaha ša řobu cžahnyla, jeho wulžyřhńje řudžesche, a řtupi řak prawje řrudny do wřny.

Řřchi řyřtwi pod lipu bě řamjeńřna řawka. Tam šo jara řrudny, mucžny a řlódny řyřny a řładašche se řylřojřymaj wocžomaj na řerčow a pytašche k nimaj šwojeho njebocžicžleho nana row. Wón jón widžesche a póbda tež row šwojeje macžerje. řako pak dale řładašche a row šwojeje lubeje řańže wuhłada, řłakasche k hłošom řaž džěcžo. Šdnyž bě šo tam dořcž napłakal a šwój řřech pšhecžiwu nej wobžarowal, pomřřli řebi: hacž-tež-to je naju džěcžo žiwě. Wón pořtany a džěšche na řerčow, pořłakny šo na jeje row, lubjesche tam, šo čže po jejnej pořledńej proštwje cžinicž a šo ša to džěcžo řtaracž, tořamo něť pšched šwětom ša šwoje póřnacž a jemu prawy nan byčž. Šotom džěšche šo na nanowy row řłaknyčž, pódžakowa šo jemu w rowje ša jeho prawu lubošč a jeho dobre wucžby a lubjesche, šo čže wot něťka po nič žiwny byčž. Šotom wobrocži šo k macžerńemu rowu a džěšche: o moja macži, řak derje je mi, šo řu mořeho lubeho nana a mořeje

lubeje Hanžine próstwy šylnišče byle, dhyžli tvoje! Ty wschaf so mnu njejšy slé mēnita, ale tvoje mēnjenje bē mi tola rumny pucž f klemu; Boža wulka hnada pač je na mnje kedžbowala a bo mi njeje na wēczne šhubicž dała. Bohu budž wulki džaf!

A wón džěšče f kēchowa, pokynny bo sašo na tu lawku, nje-wjedžo, hdže dyrbjaf nētł najpriedy hieč. Sslōncžto pač fwoje pošlednje pruhi na semju seželesche; fwojaty wječor bo swonjesche a kłafanje bo pschewiwasche. Duž sežahny fwoj klobuf f hlowny, štyknywschi ruzy pohlada f njebjefam a šdychowasche we fwojej wutrobje.

We tym honjachu kruwarjo domoj, fastawachu pschi nim, febi teho zuseho brodateho muža w rostorhanej draščje wobhladujo. Mjes nimi bē tež holecžka, ta pschiběžja najbliže f njemu a džeržesche kruschł czorneho khlēba w ruzy, wot kotrehož f khwilemi kušafche. Sako Surij tole lubošne džěczō widžesche, a so wone taf mile na njeho hlada, džesche wón f njemu: moje džěczō, njeby mi ty kufł khlēba dało? ja fym jara hlōdny.

Sowle macze tōn zyly kruschł, wotmolwi holecžka, da jōn jemu a fbyže bo njeдало wot njeho, pschihladujo, kaf derje jemu fłodži.

Čim dlěje pač wón na to džěczō hladašče, čim čzoplišcho bu jemu wokoło wutrobny. Mōj Božo, wón pomyšli, dyrbjalo mōžno byčž, so je to jeje džěczō? Haj, to je a žane druhe; to stej wōczžy, kajfejž bēšchtej jejnej wōczžy; to je čzolo a nōš, kajfejž mējesche moja Hanža.

Moje džěczō, džesche wón f njemu, kaf dha tebi rēfaja?

„Sa fym Marja.“

Ščtō dha je twōj nan?

„Mōj nan? Sa njejšym žaneho nana mēla, ale maczečku.“

Kaf dha twojej maczeri rēfaju?

„Ludžo fu ju jenož Kružiz Hanžu mjenowali“, džesche džěczō, „wona pač je hižom dawno w njebjefach. Slejče, tamle je jeje row; jowle mōžecze jōn widžecž; tajki kšchowy kšchiz na nim stej. Tam wona hižom wōškom lēt leži. Nētł fym ja pola fwojeje kmōtry.“

Tole powjedanje Suriej zyly wutrobu roslama; wón postany, šapschija holecžku sa ruku a džesche płacžō: haj moje džěczō, ty njejšy hacž dotal žaneho nana mēlo, ale luby Bōh čzi nētł jeneho sežele, pōj so mnu. A wón džěšče f džěščzōm ruku w ruzy do wšy a runje na faru. Stary knjes duchowny bē hiščecze žiwny.

Snajecze mje hiščecze, Knježe? — Sa fym Bōrkež Surij, psched wošmimi lētami bēch tudy pola waš dla fwojeje pschifahi. Ach, ja fym žalostnje čzēpīl wot teho šameho čzafa. Moja njeprawa pschifaha a moja njeboha Hanža nještej mje nozy a wodnjo wopuščezīloj. Ale Bohu budž džaf, ja fym Božu hnadu w fibiriskich puščzinach namafal, a wona je mi tež nētł moje džěczō namafacž dała. Radžcze mi, Knježe, ščto dyrbjju nētł čzinicž?

Knjes duchowny pokafa jemu, so ma pschede wschēmi wēzami wyschnošči šewicž, so je psched wošmimi lētami njepravu pschifahu pschifahal, a so ma ju prošycž, so by jeho po šatonju khostala; hdžž to čzini, dha čzini prawje.

A Surij to hižom na drugi džēn wurjedže. Wōn bu šafudženy, ale dofelž bē bo šam wufnal, a f džiwaniom na to, so bē taf wjele we wōjnje wustaf, špuščezichu jemu položju khostanja. Šo pschētracžu teho šameho šebra fwoje šamoženje, wša fwoje džěczō f febi a hospodarjesche na fwojej žiwnoščzi. Wōn bē hiščecze dwazyčzi lēt žiwny, wotkafa a šawostaji fwoje kublo fwojej lubej Maržy, kotraž bē lubošne, pošlusčne a pēkne džěczō.

Ale dopomnjenje na jeho ščutł bē jemu štajny wožat a kol w jeho wutrobje. Hacž runje bē wōn hnadu pola Boha namafal a wodacze fwojich hrēchow pola čzłowjetow dostaf, dha wschaf tola dla teho fwoje žiwe dny želesche, dofelž bēšče taf wjele šleho načzinił, kotrež tola nihdy a na žane waschnje wurumacž njemōžesche.

Do fwojeje šmjercze postaji wōn f fwojemu čzēlnemu přēdowanju ša tekst te šłowa, kotrež w 1. listce na Timoteja 1, 15. steja a maja šo taf: „To je šawēscze wērno a jara dostojne šłowo, so je Khrystuš Jesuš do šwēta pschischoł, hrēščnikow šbōžnych sežinicž, mjes kotrymiž ja tōn přēni fym.“ A porucži, so by bo wschitko šle wo jeho žiwjenju prajilo mlōdym a starym f šatraschenju, ale šo tež pokafowalo na jeho čzēpjenje, pokutu a wobhnadženje, wschitko čzłowjetam f wužitku a Bohu f čzesczi.

Wschelake f bliska a f daloka.

— Na Budyškim seminaru maja šo w bliščim čzafu šamolwjenja ša pschijecze do seminara a präparandy. Licžba tyč, kotřiž mōža šo pschijecž, je jara wobmjesowana a husto šerbšy staršchi to šrudne nashonjenje čzinja, so šo jich šynojo, hdžž fu tež pruhowanje wobštali, njepschivosmu, dofelž mōže jenož wēšta licžba šastupicž. Staršchi husto fwojich šynow šašo domoj wošmu abo jich na druhu šchulu dadža, hacž runje maja dary a pschihilnošč f wučerštwu. To pač je tola wulka ščłoda, dofelž šerbšy wučerjo pobrachuja. Duž šerbšich staršchich f nowa na to kedžbliwyč čzinimy, so šo šašo jutry nowa kłafa f pschihotowanju na seminar we Wojerezach šariaduje a šo mōža tam wschitžy mlōdženzojo niz jenož f Bruskeje, ale tež je Šafsteje šastupicž. Tež tajžy staršchi, kotřiž fu fwojich šynow najpriedy do pschihotowanje (präparandy) w Budyščinje šamolwili a tam pschijecze njejšu dozpicž mohli, maja hiščecze po wotmētym pruhowanju w Budyščinje khwile, jich we Wojerezach šamolwicž.

— Psched krōtkim mējesche šo provinzialna šynoda Šleschyskeje. Šynody na to džělaja, so bychu šo šjawne šwješelenja wobmjesowale, a wot polizije šo žada, so by wona šakrocžila. Tajki namjet šo f nowa na lētuschej šynodze staji. Na nju da wyschšchi präšidenta Šleschyskeje wopomnjenja hōdne wotmolwjenje. Wōn wuloži, so f wufafnjemi polizije ničž dozpicž njeje. Šdyž šo wo šašlužbu telko ludži jedna, a woni bychu fwoj khlēb šhubili, je čzēžko mjesa čzahnyčž. Šdyž pač wōn widži, kaf w jeho t. r. w taf nijenowaných lēpschich šlawach febi ničtō šwēdomnje nječzini, w adventškim a poštnym čzafu rejwacž a šawješelenje dawacž, potom wōn njewē, kaf by jako wyschšchi präšidenta mozy mēł, druhim čzłowjetam šafafnju napoložicž, kotraž šo w jeho šlawje štajnje pschestupuje. Wny dyrbimy šami pschi febi šapocžecž. Wny dyrbimy, taf wōn ščōnczi, kšchescžijanske pschekwēdcženje mēcz, potom budže polizajška wufafnja šama wot šo njenušna.

— Reformazhijki šwjedžen, kotryž šo hacž dotal w šušodnej Šleschyskeje jenož njedželu po 31. oktobru šwjecžesche, šo wot nētka tež 31. oktobra po wufafni provinzialneje šynody pschesšemschenje ša mlōdžinu šwjeczi. Šale wufafnja ma šo f wutrobnej radoščzu pschijecž.

II. Šudanske praščenja wo bibliškich wošobach.

11. Š rodu džowka kralowšta,
Šraelska kralowa —
Šla kaf šmija jēdojta,
Šecžibjelska mordafka —
Šleho krala wudowa —
Š wofna dele štorčžena,
Škosteptana deleka,
Šot minnifa pošłata,
Šjehrešana do rowa,
Ale wot pšow šejžrana —
Kaf je wona rēfala?

Wotmolwy na praščenja wo bibliškich wošobach.

10. Šōn kral bē Darius, tōn muž pač Daniel.